

ناظر زاده کسرماتی، احمد، فرزله محمد ناظر، ۱۲۹۶/۱۲۹۶-۱۳۵۵ ش، نسویسده، شاعر، استاد دانشگاه و روزنامه نگار در کسرمات به دنیا آمد. وی تحصیلات مقدماتی را نزد پدر و تحصیلات ابتدایی را در زادگاهش و تهران به پایان برد و از دارالفنون در رشته ادبی فارغ التحصیل شد و به موازات علوم جدید، علوم قدیم و فقه و عربی و فلسفه را نیز می‌آموخت. ناظرزاده رشته علوم سیاسی را در دانشکده حقوق گذراند و سپس موفق به اخذ لیسانس از دانشکده الهیات و لیسانس علوم تربیتی از دانشسرای عالی گردید. وی درجه دکترای خود را در رشته ادبیات فارسی اخذ نمود و رساله‌اش را در شرح حال و آثار عمادالدین علی قفیه کرمانی نوشت. سپس از طرف دانشگاه تهران به پاریس مأمور شد و توانست در این مأموریت، دوره دکترای جامعه‌شناسی ادیان را نیز در دانشگاه سوربن به پایان برساند و رساله خود را در تحقیق درباره مذهب جعفری زیر نظر پروفیسور هائری درش بنویسد. وی از ۱۳۳۵ ق تدریس در دانشگاه تهران را آغاز کرد و در ۱۳۴۱ ش با سمت نمایندگی ایران در کنگره مؤتمر اسلامی شرکت کرد. ناظر زاده در کار مطبوعاتی نیز دست داشت و مقالات متعددی در روزنامه‌ها و مجله‌های داخلی و خارجی چاپ می‌کرد و مدتی معاون مجله «ایران امروز» و چندی هم سر دبیر مجله «سلامت فکری» بود و زمانی نیز روزنامه «شهر آشوب» را شخصاً منتشر می‌کرد. وی در طول خدمات دولتی عهددار مشاغل چون: شهردار تهران، پیشکار دارایی کرمان، بازرس استانتاری کرمان و کفالت استانتاری تهران بود. بر اثر بیماری فند نابینا شد و سرانجام بر اثر سکته درگذشت. از دیگر آثار وی: «آرزوهای جوانی»، «اختر»، «بر فراز سیحون»، «عشر شامگاه»، «رقص به سه عنبر»، «شام سوم»، «آفات قرن»، «شعر» و «ایران» شعر.

ادبیات نوین (۲۶۵)، لکرة شاعران کرمان (۵۱۵۵۱۰)، چهارصد نامر برکدة پاریس گوی (۱۳۱) (۱۳۱۳)، «تقریبه (۹) (۱۳۶)، روز شمار تاریخ ایران (۱۷/۲)، ستارگان کرمان (۳۸۸۳۸۲)، سخنران نامی معاصر (۶) (۳۵۹۲-۳۵۹۴)، فهرست کتابهای چاپی فارسی (۱) (۲۲/۱۱-۲۲/۱۲-۲۲/۱۳-۲۲/۱۴-۲۲/۱۵-۲۲/۱۶-۲۲/۱۷-۲۲/۱۸-۲۲/۱۹)، مؤلفین کتب چاپی (۱) (۲۷-۲۸) (۲۷).

ناظر کازرونی، میرزا عبدالعسین، (س یازدهم ق)، شاعر، مستخلص به ناظر در زمان شاه عباس اول (۱۰۳۸-۹۹۶ ق)، در ششروز سکونت داشت و پس از تحصیل علوم رایج زمان، عمر خود را به ریاضت و عبادت

مصرف داشت. از مشایخ سلسله نوربخشیه و مرید مولانا عبدالرحیم بن یوسف دماوندی بود. شیخ محمد اسماعیل بن شیخ عبدالغنی شیرازی از مریدان وی بود. صاحب «دانشمندان و سخن‌سرایان فارس» سال مرگ وی را قبل از ۱۳۱۳ ق می‌داند. اشعاری از وی در لکرها آمده است.

آثار مهم (۳۹)، دانشمندان و سخن‌سرایان فارس (۵) (۲۸)، «تقریبه (۹) (۱۱۶)»، ریاض الصائین (۱۶۶)، طرائق الحقائق (۳) (۱۶۳-۱۶۶)، فارسنامه ناصری (۲) (۱۲۳)، فرهنگ سخنوران (۹۱۵).